

latban, nyelvben és szellemben felém árad a színpadról, az az enyém, az én színem, hangom, nyelvem, szellemem, az én levegőm, az én földem és az én világom.”

Vajon neki sikerült-e az új drámáig érnie? Az elismerő kritika sem mond ilyet Kós Károlyról. A *Budai Nagy Antal* azonban feltűnő pályát futott be: volt, ahol (nem nálunk) a reakció betiltotta, volt, ahol felekezeti alapon diákokat tiltottak el tőle (nálunk), a marxista Korunk kifogásolta, hogy hőse a parasztforradalom belső ellentmondásainak esik áldozatul, a kolozsvári Józsa Béla Athenaeum viszont a felszabadulás után könyv alakban megjelentette, s mára ez a darab lett az erdélyi *Bánk bán*, nemzetiségi létünk reprezentáló díszelőadása, úgysis, mint a román néppel közös népi hagyomány s a történelmi együttélés művészi megnyilatkozása. És ami a drámára, áll az a szerzőre magára is: 94-ik esztendejében élő klasszikusunk volt, s immár holtában is klasszikusunk marad.

Kulcsszavát keresem. Talán a „kiáltó szó”? Előfordul (címként) publicisztikájában, s a drámájában is ezzel előzi meg a kitörni kész 1437-es felkelést... Vagy talán inkább az „életépítés” szóban foglalta össze saját magát? Valóban életet épített maga köré: színművész leánya, három fia, az agrármérnök, a szobrász és a néprajztudós, festőművész veje, unokák és dédunokák vették körül, tisztelte tanítványainak gyűrűje (a mezőgazdasági főiskola tanára is volt), széles földésztabor szerette, mint az Erdélyi Magyar Gazdasági Egyesület vezetőjét, épületei mára műemlékek, szervezője és irányítója volt írónak és képzőművészeknek, utódló folytatást biztosítva maga után, s ezzel a gazdag és mozgalmas életépítéssel érdemelte meg a házsongárdi csendes nyugodalmat.

